

Глухівські дзвони

Микола Сингаївський

У Глухові у городі
во всі дзвони дзвонять.

З народної думи

А дзвонили ж – чулося і в небі,
Голосом стрясались небеса.
Зорі сипались, як риба в невід,
І тремтіла місячна яса.

Те відлуння котиться і досі,
Наче спогад про гетьманський час.
І козацькі коні ще в дорозі,
І вогонь дозорний ще не згас.

Палахкоче вогнище іскристо,
Полум'я і дзвони – два крила.
Щоб уже не заніміло місто,
Щоб його околиця росла.

Певне, знала гетьманська столиця
Щедрі голоси своїх співців.
І снагою, мов жива криниця,
Надихала глухівських творців.

Дзвони тут будили до розплати,
Кликала дзвінкоголоса мідь.
Тут земля, немов козацька мати,
Вся покрита зморшками століть.

Мов історії жива окраса,
А вона ж – сучасності рідня.
І живучий спогад про Тараса
Чуйні душі зріднює щодня.

Як ведеться, з роду і до роду
У піснях засвітиться душа -
Та, що зветься Волею народу,
Та, що глухівчанам не чужа.

Що вирує і шумить вітрами,
А в задумі стихне, мов дитя, -
І мовчить, як небо над борами,
І в собі витворює життя.

Кожна крапля наче срібло ронить,
Клен поклав долоню на плече...
І життя - від кореня до крони -
Мов основу животворну тче.

Від глухої осені до квітня
Знову чую у досвітній млі -
Дзвонять дзвони у тисячоліття
Глухівської нашої Землі.